

Sygn. akt IV KZ 39/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P. K.**,
skazanego za czyny art. 13 § 1 k.k. w zw. 200 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron, w dniu 25 września 2020 r., zażalenia skazanego,
na zarządzenie upoważnionego Sędziego Sądu Okręgowego w K. delegowanego do II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...),
z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKo (...),
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt III K (...),
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skazany P. K. pismem z dnia 6 stycznia 2020 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego w (...) – 10 stycznia 2020 r.), zatytułowanym „Wniosek” wystąpił o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu celem zbadania sprawy pod kątem wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt III K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), uzasadniając to swoją sytuacją majątkową. Jednocześnie skazany wskazał, że w jego sprawie pojawiły się nowe dowody i fakty, z których miałyby wynikać, że jest niewinny. P. K. wniósł o

przesłuchanie szeregu świadków, których zaniechano przesłuchać w toku dotychczasowego postępowania oraz już przesłuchanych, jak również zażądał zwrócenia się do sądu rodzinnego o akta spraw dotyczących pokrzywdzonych, celem zapoznania się z nimi przez biegłych. Ponadto wskazał, że postępowanie było prowadzone wbrew regułom procesu karnego (k. 1 - 5).

Zarządzeniem z dnia 7 lutego 2020 r. sprawę skierowano na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. (k. 53).

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt II AKo (...), na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie ww. postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko Sąd stwierdził, że skazany w istocie nie wykazał, aby po wydaniu wyroku ujawniły się nowe fakty czy dowody, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. W ocenie Sądu, podnoszone argumenty stanowiły polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i były przedmiotem rozważań sądu II instancji (k. 56 – 58).

Na powyższe orzeczenie zażalenie złożył skazany P. K. (k. 60 – 61).

Po rozpoznaniu zażalenia Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 17 marca 2020 r., sygn. akt II AKz (...), uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania (k. 71). Sąd odwoławczy podniósł, że sąd rozpoznający sprawę nie dostrzegł, iż czyny przypisane skazanemu zostały popełnione przez niego w stanie ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności w rozumieniu art. 31 § 2 k.k., a zatem sąd powinien w postępowaniu o wznowienie rozważyć, czy nie należało wyznaczyć skazanemu obrońcy z urzędu celem dokonania określonej czynności (w trybie art. 78 § 1a k.p.k. w zw. z art. 84 § 3 k.p.k.), aby zbadał, czy nie zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania (k. 72).

Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...), zarządzeniem z dnia 20 kwietnia 2020 r., wyznaczył skazanemu P. K. obrońcę z urzędu w osobie adw. M. M. (k. 79).

Wyznaczony obrońca przedstawił w dniu 15 czerwca 2020 r. (data wpływu do Sądu Apelacyjnego) informację o niestwierdzeniu podstaw do sporządzenia wniosku o wznowieniu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w

K. z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt III K (...), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka (...) (k. 99 – 103).

Zarządzeniem Sędziego Sądu Okręgowego w K. delegowanego do II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 czerwca 2020 r. wezwano skazanego, na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i podpisanie go przez obrońcę z wyboru (adwokata lub radcę prawnego) pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku w oparciu o art. 530 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. (k. 105).

W piśmie z dnia 24 czerwca 2020 r. skazany zakwestionował treść opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania sporządzonej przez obrońcę z urzędu (k. 109 – 111).

Korespondencję zawierającą wezwanie do uzupełniania braku formalnego skazany odebrał w dniu 22 czerwca 2020 r. (k. 113 - epo).

Zarządzeniem z dnia 11 sierpnia 2020 r. Sędzia Sądu Okręgowego delegowany do Sądu Apelacyjnego w (...) na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 120 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego przez skazanego P. K. (k. 125).

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone przez skazanego, który przytoczył podejmowane dotychczas w sprawie czynności. Ponadto ponownie zakwestionował treść opinii sporządzonej przez obrońcę z urzędu oraz zgłosił zastrzeżenia dotyczące postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt III K (...), wskazując na „(...) poważne rozbieżności w ustaleniach faktycznych przyjętych wadliwie jako podstawę skazania – uznania winnym”. Odnosząc się do zaskarżonego zarządzenia skazany stwierdził, że domaga się „wyznaczenia obrońcy, który będzie reprezentował go jako stronę procesu art. 86 kpk., a nie bronił wyroku”. Skarżący nie sformułował wniosków końcowych, stwierdził jedynie „by Sąd przejrzał akta” i „podjął kroki w celu rewizji opisanych w zażaleniu zarzutów i zasadności uznania go winnym”.

W piśmie z dnia 2 września 2020 r. P. K. ponownie zakwestionował treść opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania sporządzonej przez wyznaczonego z urzędu obrońcę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Złożone zażalenie nie jest zasadne, bowiem zaskarżone zarządzenie jest prawidłowe.

Nie budzi wątpliwości, że zarządzenie upoważnionego Sędziego z dnia 11 sierpnia 2020 r. w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania oparte było na prawidłowych ustaleniach faktycznych związanych z brakiem formalnym pisma, który nie został uzupełniony w terminie, a brak był tego rodzaju, że pismo nie mogło otrzymać biegu. Z akt sprawy jednoznacznie wynika, że wniosek o wznowienie postępowania spełniający wymóg z art. 545 § 2 k.p.k. nie wpłynął, wobec tego niezbędne było wydanie decyzji zgodnej z przepisem art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. przesądza, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Zatem złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego, ukaranego), jest czynnością prawnie bezskuteczną. Sam skarżący w złożonym zażaleniu nie kwestionuje oczywistego faktu, że nie dopełnił warunku z 545 § 2 k.p.k. Termin do uzupełnienia braku formalnego, o którym mowa w art. 120 § 1 k.p.k., nie został przez skarżącego dotrzymany.

W tych okolicznościach powody zawarte w zażaleniu nie mogą podważyć wydanego zarządzenia. Sformułowane w zażaleniu argumenty odnoszą się do zakończonego prawomocnym wyrokiem postępowania, jak również odzwierciedlają niezadowolenie strony z opinii adwokata wyznaczonego z urzędu, dotyczącej braku podstaw do wznowienia postępowania. Krytyczna ocena przez skazanego jakości opinii sporządzonej przez adwokata nie powoduje, że konieczne jest wyznaczenie mu kolejnego obrońcy z urzędu. W tym miejscu należy przypomnieć stanowisko zawarte w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2016 r., IV KZ 69/19, w którym stwierdzono, że: „(...) zarówno art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, jak i

regulacja przewidziana w art. 83 k.p.k. nie daje gwarancji wyznaczania kolejnych obrońców z urzędu, o ile dotychczasowi nie spełniają oczekiwań mandanta”. Zajęcie odmiennego stanowiska musiałoby skutkować wyznaczeniem skazanemu kolejnych obrońców z urzędu aż do momentu, w którym znajdzie się adwokat lub radca prawny gotowy sporządzić i wnieść żądany przez skazanego wniosek. Takie postąpienie pozostawałoby w sprzeczności z treścią art. 84 § 3 k.p.k., który uprawnia obrońcę wyznaczonego z urzędu do sformułowania stanowiska, że nie znalazł podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Natomiast w sytuacji wystąpienia uchybień w świadczeniu pomocy prawnej przez wyznaczonego obrońcę z urzędu można takowe sygnalizować właściwej miejscowo Izbie Adwokackiej.

Z uwagi na fakt, że P. K. nie usunął braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania, wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne. Jest ono merytorycznie słuszne, dlatego też zostało utrzymane w mocy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.